

Ellen G. White și natura lui Hristos

29 februarie 2008

Robert J. Wieland

Într-o predică de dimineață la Battle Creek, intitulată „Cum să tratăm un punct de doctrină controversat,” Ellen White spune:

„Am primit scrisori în care se afirmă că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca și omul, căci, dacă ar fi avut aceeași natură, El ar fi căzut sub aceleași ispite. Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș naturii omenești, El nu ar fi putut fi ispitit așa cum este omul. Dacă nu ar fi fost posibil să cedeze ispitei, El nu ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să ducă bătăliile în locul omului. Ispitirea și biruința Lui spun că umanitatea trebuie să copieze modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină. Oamenii pot avea o putere de a rezista răului, o putere pe care nici moartea, nici iadul nu o pot stăpâni; o putere care îi va așeza în locul în care ei vor birui așa cum a biruit Hristos” (SM 1, 408-409).

În tot cursul anului 1890, Ellen White a prezentat clar susținerea fără echivoc a acestui concept-cheie al soliei 1888. În nenumăratele confirmări ale soliei, nu există nici cea mai slabă urmă că ea ar fi avut vreo rezervă în ce privește caracterul central al soliei. În februarie 1894, ea publică o broșură intitulată Hristos ispitit ca noi, în care spune:

„Dar mulți spun că Isus nu a fost ca noi, că El nu a fost cum suntem noi în lume, că El a fost divin și, prin urmare, noi nu putem birui așa cum a biruit El. Dar acest lucru nu este adevărat; căci El nu a luat asupra Sa natura îngerilor, ci pe aceea a lui Avraam... căci prin ceea ce a fost făcut să sufere, fiind ispitit, El este în stare să-i întărească pe cei ce sunt ispitiți. Hristos cunoaște încercările păcatosului, El cunoaște ispitele omului. El a luat asupra Sa natura noastră” (pag.3,4).

Și dacă, așa cum spune ea (citând din Biblie), Hristos a fost ispitit ca și noi, ce vrea să spună mai departe? Ea înțelege exact ceea ce spune:

„Creștinul trebuie să-și dea seama că el nu-și aparține... Cele mai puternice ispite vor veni din interiorul lui; căci el trebuie să lupte împotriva înclinațiilor inimii firești. Domnul cunoaște slăbiciunile noastre... Orice luptă împotriva păcatului... este lucrarea lui Hristos prin agenții Săi aleși asupra inimii omenești. O, dacă am putea înțelege ce este Isus pentru noi și ce suntem noi pentru El!” (pag. 11).

În Hristos, Lumina lumii, pag.49 (în original), ea își exprimă convingerile în fața lumii întregi, scrise în perioada de după 1888. În niciuna din scrierile anterioare asupra naturii lui Hristos, ea nu-și exprimă ideea atât de clar și de puternic:

„Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omului când Adam stătea în Eden în inocența sa. Dar Isus a acceptat natura omenească când rasa umană era slăbită de 4000 de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele mării legi a eredității. Ceea ce reprezintă aceste rezultate se vede în istoria strămoșilor Lui pământești. El a venit cu o astfel de ereditate spre a Se împărtăși de ispitirile și durerile noastre, și spre a ne da exemplul unei vieți fără păcat.”

„A luat” Hristos natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere? El „a fost făcut din sămânța lui David după trup” (Romani 1,3).

El nu a fost creat ca o replică a lui Adam, făcut din țărâna pământului și cu suflare de viață în nările Sale. El a fost „ca orice copil al lui Adam,” acceptând „rezultatele lucrării mării legi a eredității.” Gloriosul paradox trebuie păstrat totdeauna curat și clar:

„Îmbrăcat în veșmintele umanității, Fiul lui Dumnezeu S-a coborât la nivelul celor pe care a dorit să-i salveze. În El nu era nici păcat, nici vină; El a fost totdeauna curat și neîntinat; și totuși El a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă” (RH, 15 decembrie 1896).

Accentul în scrierile ei de după 1888 este zdrobitor. De exemplu:

„În propria noastră putere este imposibil să negăm pretențiile naturii noastre căzute. Prin acest canal va aduce Satana ispita asupra noastră. Hristos a știut că dușmanul va veni la fiecare ființă omenească pentru a profita de slăbiciunile ereditare, și, prin insinuările sale false, să prindă în capcană pe toți cei care nu se încred în Dumnezeu. Și trecând pe acolo pe unde omul trebuia să treacă, Domnul a pregătit calea ca noi să putem birui... În El nu exista nimic care să răspundă sofistărilor lui Satana. El nu a consimțit la păcat. Nici printr-un gând nu a cedat ispitei. Așa poate fi și cu noi” (DA 122-123).

„Ispita este înfruntată când un om este puternic influențat să facă o faptă greșită și, știind că o poate face, îi rezistă prin credință, sprijinindu-se pe natura divină. Aceasta a fost încercarea prin care a trecut Hristos” (YI, 20 iulie 1899).

„În acest conflict, omenescul lui Hristos a fost pus la încercare așa cum nici unul dintre noi nu va fi vreodată încercat... Acestea au fost ispite adevărate, nu închipuiri. Fiul lui Dumnezeu, în omenescul Său, a luptat împotriva aceluiași ispite arzătoare, aparent de neînving, care asaltează pe oameni - ispita de îngăduință a apetitului, ispita încumetării de a te aventura unde Dumnezeu nu te conduce și de a te închina dumnezeilor acestei lumi, de a sacrifica o veșnicie de fericire pentru plăcerile fascinante ale acestei lumi” (Letter 116, 1899; SM 1, 94-95).

Eroarea totdeauna dezbină. Jones și Waggoner au fost perfect de acord între ei, în prezentarea neprihănită a lui Hristos. Este cu adevărat fenomenal ca doi oameni cu temperamente așa de opuse să-și poată croi drum prin labirintul plin de capcane teologice care pândesc pe cei ce studiază aceste subiecte, și totuși să rămână într-o asemenea unitate vitală.

Ei credeau în unitate, apelau la biserică să fie unită, și au demonstrat admirabil unitate în timpul când solia lor a fost momentul critic din viața bisericii. Ei nu erau preocupați să despice firul teologic în patru și să pună capcane semantice. Ei erau în primul rând soli, reformatori, evangheliști, împovărați de încheierea lucrării lui Dumnezeu în generația lor. Teologia lor era preocupată de pregătirea unui popor pentru venirea Domnului.
